

BACAKLARINIZI ÖDÜNÇ ALABİLİR MİYİM?

(VE KALBİNİZİ?)

Birkaç saatliğine belki, hiç eskitmeden, hırpalamadan geri vermek üzere ödünç alabilir miyim bacaklarınızı? Yok, öyle başka ülkelere gidip gezmek, sıkılıp başka sokaklara kendimi atmak, başka şehirler düşlemek için değil. Hiç koşmadım ama, bir uçurtmanın peşinde koşmak için de değil inanım. Bisiklet pedalı çevirebilmeyi çok istediğim eski zamanlarımın gönlünü almak, hiç topa dokunamadan büyümüşlüğümün kırgınlığını geçirebilmek için de değil. Sadece bir kez kendi gövdemi taşıyabilmek için kendimle. Bir kez toprağa basıp, bacaklarımın üstünde yükselebilmek ve teşekkür edebilmek için ayak uçlarıma. Kendimi hiç ayakta görmedim ben, biliyor musunuz? Görebilmek için, bacaklarınızı biraz ödünç alabilir miyim?

Ama zordur sabaha uyanmak bilesiniz. Öyle bir başınıza ayağınızı atıp yatağınızdan, gövdenizin üstüne yükseliverip hemencecik “*Günaydın*” diyemezsiniz pencerenize. Mesela canınız çok ister, mutfağa gidip akşamdan kalan ekmekleri kırıklayıp pencerenizin önünde sabahınızı müjdeleyen kuşlara serpiştiremezsiniz. Yapar mısınız siz? Ben hep yaparım. Anneme söylerim, annem kırıklar ekmekleri. Kuşları eksilmesin penceremin isterim. Annem de sever kuşları. İyi ki sever. Pencerenizi sever misiniz? Ben çok severim. “*Penceresi olmasa evlerin, bacakları olmayan çocuklar nereye gider sıkılınca?*” derim. Ben, köşedeki çocuk parkına kadar her gün gözlerimle gider gelirim. Bazen bir çocuğu sallarım salıncakta, bazen banka oturur sadece gökyüzünü içime çekerim. Tek başıma yapabildiğim en uzak yolculuğumdur. Gözlerimi çok severim. Annem bilir. Bu yüzden hep temizdir evimizin köşedeki çocuk parkına bakan penceresi. Ya bilmese annem?

Zordur ayakkabısı hiç eskimeyecek bir çocuğun annesi olmak. Annem, bilmemezliğe gelir, ama ben bilirim.

Sonra ödünç alsam bacaklarınızı... Siz gözlerinizle bir çocuk parkına gitmemişsinizdir ki hiç, yorulursunuz. Canınız yürümek ister belki öyle, başı boş sokaklarda, yürüyemezsiniz yine yorulursunuz. Bütün yollar iki bacaklarıyla yürüyebilsin insanlar diye yapılmıştır çünkü. Kaldırımlara küsersiniz. Kalbiniz hala sizindir ama. Pencereleleri, kuşları, anneleri seversiniz. Yok’larınıza çok gözle bakanları bile seversiniz.

Ödünç alsam... Bazen insan kendinden bile kaçmak, saklanmak ister ya... Kaçamazsınız kendinizden. Kendinizle saklambaç oynayamazsınız. Hem siz körebe, hem dünya körebe. Kör ve ebe... Görmez sizi. Ve hep bir yerlerde sobelenirsiniz. Kaçamazsınız çünkü. Kaçmak için başkalarının var’larını ödünç alabilmeyi dilersiniz.

Alsam... Bacaklarınızı birkaç saatliğine bana verseniz. Merdivenleri büyütmeseniz gözünüzde. Ya da, ne bileyim, tekerlekli bir sandalyeniz varsa mesela kollarınızı daha çok sevseniz... Denizi de seversiniz üzülmezin, kollarınızı sevdiğiniz kadar seversiniz. Siz yeter ki isteyin. Gökyüzüne kimsenin dokunamadığı kadar dokunur, kimsenin bilmediği uzaklara gidersiniz. Kalbiniz ve pencereniz buğulanmasın yeter ki. Kuşlarınız da eksilmez pencerenizden. Hiç eskimeyecek ayakkabılarınız olsun, yeter ki içinizdeki mavi solmasın. Yaşam insanın gönlünde, aşk insanın gönlünde, insanın gönlünde umut. Dilerseniz, evet dilerseniz gönlümü ödünç verebilirim size. Peki siz?... Bir kaç saatliğine bacaklarınızı ödünç alabilir miyim sizden?... Kim bilir, belki bir uçurtmanın kuyruğuna takılıp koşabilmektir sevinç... Belki bir bisikletin pedalına dokunabilmek, belki kaldırımlarla barışmak... Peki sallarmısınız gözlerinizle beni, pencerenizin önünde otururken köşedeki çocuk parkında salıncığın birini kapsam? Ya anneniz? Sevmiyorsa anneniz kuşları peki?

Birkaç saatliğine... Okuduğum öykülerin caddelerinde dolaşmak... Mavi bir teknenin kaptanı olmak... Teknemle bir masalın bulutlarında uçmak... Ah, bunlar için değil aslında. Öykülerin kapısını zaten çalıyorum ben. Hangi şiire gitsem ağırlanıyorum satırlarında. Üstelik şiirlerin sokağında merdivenler de yok! Ne zaman bulutlara baksam, mavi tekne iskelede.

Kalbimin, düşlerimin bacaklarını göremezsiniz elbette siz. Oysa ne hızlı koşarım onlarla ben. Bilmem, koşsanız bana yetişebilir misiniz?

Yağmur'u tanımazsınız. Dünyanın en güzel resimlerini yapar Yağmur. Bildiğim bütün resimlerden başkadır onunkiler. Başka güzeldir. Ben, gökyüzünü ne başka bir tabloda, ne de kendi başımın üstünde bu kadar yaşam mavisini kokarken görmedim. İçindeki neşe, ağaçlarında tomurcuk tomurcuk çiçek açar mutlaka. Onun denizlerinde dünyanın en güzel balıkları vardır. Deniz yıldızlarından dilek tutarım her baktığımda. Gökyüzüne kayarlar. Yağmur'a ellerimi ödünç vermek isterim sonra. Güler. Almaz. "Ayaklarım" der, "Ayaklarım var ya işte..." Utanırım. Gülümserim sonra. "Kalp" der babam, "İnsanın kalbinde sevgi biterse, el, ayak, göz... Neye sahip olursan ol, kıymeti yoktur hiç." Keşke herkes bilse bunu derim. Yollar bilse, otobüsler bilse, okullar, köprüler, anneler, babalar bilse... Ah bilseler, ne kadar yorulmadan yaşayacağım ben o zaman. İçimin bütün yüklerini silkeleyip temizleyeceğim bir bahar sabahı. Kalbimle yürüyeceğim, kalbimle koşacağım, kalbimle... İnsanın en güçlü organı kalbidir oysa. İçinde büyüttüğü sevgi kadar güçlü, kıymetli. Bilseniz, Yağmur sizin çoğalttığınız kalplere batıracak ayak parmaklarıyla tuttuğu fırçasını. Ahmet amca, sizin gözlerinizle görecektir hiç görmediği kelebek kanatlarını. Kalbinizde beslediğiniz kadar rüzgarın ve kuşların sesini duyabilecek Zehra. Ben küsmeyeceğim ne sokaklara, ne kaldırımlara, kalbinizi dizlerime düğümlerseniz. Umut, adını çok sevecek. Vazgeçmeyecek gökkuşağına şiirler yazmaktan. O zaman biz "ötekisi" olmayacağız hiç kimsenin. Kalbiniz olacağız, yanı başınız, siz, siz gibi işte. "Kalbinize sağlık" diyecek yanı başınızdaki komşunuz, ellerini göğsünün sol yanında birleştirip "Kalbinize sağlık."

Kalbinizi ödünç alabilir miyim? İçimde birikmiş korkularıyla tanıştıracacağım onu. Bir gün sokağınızdan geçerken kaldırımın ucunda kalmıştım, inememiştim tekerlekli sandalyemle, anımsayın. Annem kan ter içinde kalmıştı, yardım istemişti sizden. Ne kadar yüksek gelmişti kaldırım bana. Ne kadar uzun. Ne kadar aşılmaz. Oysa sizin için ne kadar kolaydı, fark etmezsiniz bile varlığını. Korkmuştum. Sokaklardan korkar mı insan? Siz acıyarak mı bakmıştınız bana, öyle anımsıyorum... Ne kadar yorucu... Keşke kaldırımlara baksaydınız ve kaldırımlara acısaydınız. Keşke, kalbinize belki. Ve kalbinizle kalbimi tanıştıracacağım, ödünç verirseniz. Hiç bir engeli yok sevmelerimin. Sizin kadar çok seviyorum gökyüzünü. Sizin kadar mutluyum sabaha uyanmaktan, nefes almaktan. Belki sizden çok, Ağacın dalındaki yaprağı. Sahi, hiç yaprak sevdiniz mi siz? Sevin. Gölgesine uzandığımız ağacın yaprağını mutlaka sevin. Ayrı tutmayın sevginizden. Umutlarım var, elbet herkes gibi. Herkes'im ben. Yarınların düşünüyorum. İçinden oluk oluk yaşam akıyor. Çalışmak istiyorum. Üretmek. O kadar çok şey var ki yapmak istediğim. Mesela bir kitap yazmak istiyorum. *Penceresi Çalınan Çocuk*. Bütün dünyası, annesinin her gün silip temizlediği küçük bir pencere olan çocuğun evine bir hırsız giriyor. Sonra o pencerenin yerine güvenli olsun diye bir duvar örülüyor. Başka bir duvara açılıyor pencere. Ama yeni pencere çocuğun bütün gün bakıp düşler kurduğu, salıncaklarında gözleriyle kendini salladığı, yorulunca banklarında soluklandığı, arkadaşlarıyla saklambaç oynadığı çocuk parkına bakmıyor. Ve günden güne mutsuzluğunun içinde eriyen çocuğun neden böyle olduğunu kimseler bilmiyor. "Kalp" diyor, romanın bir yerinde çocuk, "Kalp küsünce, en çok kendine küsüyor."

Sizi seviyorum ben, duyuyor musunuz? Kuşlar, pencereler, şiir kadar seviyorum. Eğer gözlerinizde kendimi yüreğimle görürsem daha çok kucak açıyorum yaşama. O zaman ben, yaşama nasıl sınıksız kucaklaşıyorum bilseniz... Gözlerinizdeki gölgeleri güneşle silip bakın bana. Beni göreceksiniz: Siz'im. Biz'im. İçinizdeyim. İçinizden biri'yim... Herkes'im. Hepiniz'im. İnsan'im. Kalbim atıyor duyuyor musunuz? Duyuyorsunuz. Siz duyuyorsunuz. Görüyorsunuz. Yürüyorsunuz. Ama biliyor musunuz, kalbindeki sevgi kadar duyar insan, görür, yürür. Sevmeyi unutanın bütün organları ölür de bilmez insan. Çünkü resimler elle değil, gönülle çizilir. Şiirler duyguyla yazılır, gökyüzünü sevemezsen içinle ellerinle dokunamazsın. Ve insan elle, kolla, bacakla, gözle sevilmez,

kalple sevilir. Bacaklarınız için teþekkür ederim ama ben masmaviyse kalbiniz, kalbinizi ödünç alabilir miyim? Kucaklamak istiyorum kalbimle bugün kalbinizi. Alabilir miyim?
AYSEL EKİZ